

DEFLA, V. el següent

-DELFA, Bini- (Ferrerries, Men. 2, e-7)

Citat per Carbonell (*Chron.*, f. 86). Antoni Ramis (*Noticias*, 1829, iv, 57) escriu *Binidofà*.

S'entreveuen possibilitats d'interpretació tant des del punt de vista mosàrab com des de l'àrab. Quant a relacionar amb l'arabisme castellà, nom del baladre o llorer, *adelfa*, ens deixa ben escèptics no sols el fet que el nom d'això en les nostres terres, àrab o no, fou només àr. *rânda* («laurum» R. Ma. 457), o *baladre*, sinó que en hispano-àrab era *défle* (plural *defél*, *PAlc.* 93a23) o *dâfla* (R. Ma. 100a) i la transposició de *fl* és deguda a la repugnància per la *l* darrere *f* específica de la fonètica castellana. Més aviat potser un dels noms de persona compostos amb *du 'l-*, freqüents entre els moros, però llavors les possibilitats són tantes que és impossible precisar. D'aquell mot àrab ve realment el nom de *Defla*, alqueria del terme de Sineu (Mall. 19, f-10) que ja figura com *Adeffle Axarquia* en el *Rep.* (Quadrado, 468), o sigui 'els baladres de llevant', que és la posició que ocupa, poc a l'Est d'aquesta població; per a la pronúncia *dâfla*, V. el que hem dit sobre *Albenya*.

-DINAT, Ben- (Palma, Mall. 25, h-1)

Vella alqueria, castell, santuari i puig. El nom els ve d'un potentat moro que ja consta com propietari dins Ciutat, en el *Rep.* El «furnus d'Avendinar» o «f. *Abedinar*» hi apareix repetidament (131, 62, Quadrado, 513). Potser era el mateix que *Abân Ben 'Isà Ben Dinâr* que fa un paper en la *Història dels Jutges de Còrdova* d'Al-Ĥuṣanî (p. 16 del text àrab); i avui *Dinâr* segueix essent nom d'home usual a Algèria (*Gouv. Gen.*, 123a). *Bendinat* ja apareix com a possessió amb la mateixa forma del nom, en el Mapa Despuig. No convé riure's massa de la famosa etimologia anecdòtica «*Bé hem dinat*», frase atribuïda al rei En Jaume com a dita per ell en haver-hi menjat alguna cosa durant una marxa de la Conquesta, car si bé no és més que una «etimologia popular» ella ens explica l'alteració del nom; pronunciat aquest *bendinâr* o *bendinârt* pels repobladors catalans, deuriem sentir això com un barbarisme sintàctic, i ho canviaren d'acord amb aquella frase, sense que trigués a néixer l'anècdota que consagrà la nova forma. No està gaire fundada l'etimologia d'*AlcM*, *Ben-Dinât* 'fill del barbamec',